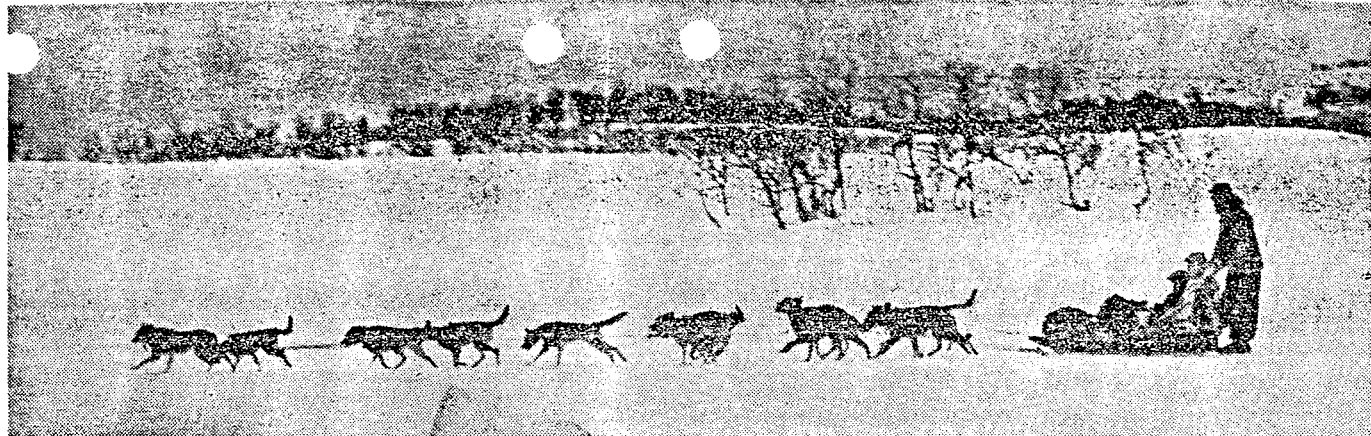

„Jag kommer ifrån skogarne“

Og nu vil han til Finnland for å slås med ryssen.

Det frivillige nordiske korps skal bli EN ELITETROPP

Onsindet og planmessig ryktesmederi i Sverige: „Inatt skal Stockholm bombarderes av tyskerne“.

Han lener sig dypt ned over bordet. Han minner om en varg. Håret står hørgult og pinnestivt rett ut over hele hodet. Han er som skåret av selve Døderhultaren.

— Var är Ni från, og hvad är ert yrke?

— Jag kommer ifrån skogarne

Det klinger fjernt og merkelig, det er en røst som ikke pleier å bli brukt hver dag. Mannen gir noen opplysninger til sekretæren bak bordet fyller ut et kort som han plasserer i en kartoteksuff, og mannen ifrån skogarne er innrullet i rekken av de frivillige som vil komme finnene til undsetning. Det utspilles mange slike scener på „Frivilligabyrån“ i Blasieholmstugan i Stockholm. Kontoret har nok å bestille. De to-tre karene som fyller ut kortene har aldri en ledig stund. Det er for den aller største del førsteklasse folk som kommer, unge sterke menn som er villig til å forlate sine stillinger for å reise til Finnland og slåss mot

Stockholmsbrev fra
ASBJØRN BARLAUP

ryssen. Jeg står der lenge og ser på dette underlige skuespill. Jeg trodde alltid før at det var eventyrerne som søkte til de frivillige korps omkring i verden, hvor det var utsikt til å få slåss. Men disse unge menn i pen kontordress, eller med knickers og beksønstøvler, eller med kvæ på buksebaken og treler i nevene, slik som min venn vargen, ligner ikke akkurat eventyrere.

På kontoret innenfor sitter mannen som har tatt på sig opgaven å organisere det svenske frivillige korps, major Winge som var den siste sjef for den svenske frivillige brigade under den finske frihetskamp i 1918.

— Jeg kan bare fortelle Dem at Deres inntrykk fra kontoret der ute er helt riktig, sier han. Idag inneholder våre kartoteker her og rundt om i Sverige adskillig over to tusen navn. Bare et fåtall av dem er arbeidsløse. De aller fleste er folk som har noe å forsvare. Det er det som er saken, og det er det som er det store og gledelige ved tingen. Denne strøm av frivillige forteller mig ikke bare at mange svenske hjerter blør for Finnland i disse dager. Dens art og kvalitet forteller mig at det begynner å gå op for svenskene at denne gangen gjelder det oss.

— Og kanskje Norge?

— Det var ikke jeg som sa det. Men jeg har beviser for at man begynner å tenke slik i Norge også. Her har jeg liggende på mitt bord brev fra syv nordmenn som ønsker å melde sig gjennom oss. De er allesammen kommet idag. Men nordmenn får melde sig i Norge. Dette er ikke noe hverningskontor, og vi vil være ytterlig forsiktig med å komme både vårt og an-

frivillige tiltak mer effektivt. Men det er noe som hører til fremtiden. Foreløbig noterer jeg op alle som vil være med og samler inn penger. Penger, ser De, det må til først og fremst. Avdelingen skal ha en hell ut førsteklasse utrustning og bevegning. Den skal i det heletatt bli en elitetropp. Det blir dyrt. Det vil koste millioner. Men jeg tviler ikke på at pengene vil komme. De siger inn trutt og jevnt. Jeg er sikker på at sannheten etterhånden går op for Nordens millioner, nemlig den at hvis vi ikke kan stoppe denne trusel mot Nordens frihet, så er det tidspunkt meget nært da det ikke fins noen millioner mer.

— Er officerskorpset tatt ut?

— Om det kan jeg ennå bare si Dem at befalet blir det beste som kan skaffes, militære sakkyn-dige av første rekke.

— Skal majoren selv delta?

— Bare guderne vet når jeg kan komme over, slikt omfang som dette organiseringsarbeidet har tatt —

Nu kommer det en merkelig mann inn i lokalet. Han presentere-

En skogsarbeider i Norrland har meldt sig blandt de frivillige sammen med sitt private hundespenn på 10 bikkjer. Han er sykepleierutdannet og mener at han kan gjøre nytte for sig. Her er både han og bikkjene.

res for mig som oberst Martin Eckström. En meget berømt mann i Sverige og Finnland, og i Norge for den saks skyld. Han har ført nordiske frivillige i flere kriger. For ikke å snakke om hans deltagelse i den finske frihetskrig. Martin Eckström er den eneste som deler æren med Napoleon om å ha erobret Narva. Han er en liten undersettelig mann, hans ansikt er arret. Han er født svensk, nu er Finnland hans hjemland. Han er kommet over for å delta i organiseringen av det frivillige korps. Oberst Martin Eckström er et dårlig intervjuobjekt. Han smiler vennlig, men sier ikke et eneste ord.

Samtalen med major Winge trekker ut, for det strømmer ustanselig brev og papirer inn på hans bord. Han åpner et av brevene, og et fotografi kommer til syne, — et bilde av et hundespenn på ti bikkjer. Det enkle brevet er skrevet av en skogsarbeider i Norrland. Han stiller sig selv og sitt hundespenn til avdelingens disposisjon. Han opplyser at han er sykepleierutdannet, så kanskje man har bruk for ham? Vennligst skriv. I trappen blir jeg stoppet av

en pressefotograf: — Får jeg lov å fotografere Dem?

— Så gjerne, men jeg skal ikke akkurat til Finnland, og da fortjener jeg det vel ikke?

— Då kan vi spare plåten, men vi kan jo vara vänner för det, svarer min pressekollega lungt og stillferdig.

Stockholm er en alvorlig by for sieblikket. Alvoret er rykket den uhyggelig nær på så mange måter. Flyktninger kommer på forskjellig vis. Noen kommer over Østersjøen og har sett både det ene og det annet som de egentlig ikke har lov til å fortelle om. Andre kommer den lange veien med jernbane eller bil om Haparanda. De har reist lenge og hatt det vanskelig og bringer uhyggen med sig. Men verst er de uvederheftige og skremmende rykter. De spredes ut helt planmessig og har sin bestemte hensikt. Stockholmerne er ikke i tvil om deres kilde. Etter at den offentlige opinion har tatt makten fra Ny Dag med kolleger har undergravningsagitasjonen funnet sig andre veier. I forgårs gikk det som en løpeild over Stockholm at byen vilde bli bombardert av

tyskerne samme natt, altså natt til onsdag. Tyskerne skulde på denne måten uttrykke sin misnøie med den finsk-vennlige stemning i Sverige! Uvissheten om Tysklands stilling volder riktignok svenskene visse bekymringer, men det fins grenser for alt. De biter ikke på denslags agitasjon som så åpenbart er fabrikkert av folk som er vant til å modellere i uvidenhetsens bløte og villige deig.

Svenska folket har allerede svart på denne agitasjon, og det er dette svaret som preger Stockholms by idag. Under møtet i Auditorium på Finnlands frihetsdag var lokalet sprengfylt av 2000 mennesker. Under høitalerne utenfor trosset 6000 det våte og vemneige været. En foretaksom yngling stillet op en tønne, og pengene skranglet ned i den med liflig og velbehagelig klang. Da det er vanskelig for en folkemasse på 8000 å nå frem til en enslig tønne måtte politikonstablene ta av sine høitidelige kasketter og vandre rundt i folkehavet for å samle penger til Finnland. Det tør være en eneste begivenhet i Stockholms historie.

tre lands hverningsbestemmelser for nær. Men jeg hører nu at man holder på å danne et kontor for frivillige også i Norge, og adskillig har meldt sig på i Danmark.

— På hvilken måte vil den frivillige avdeling bli satt op?

— Se, det vet vi ikke ennå. Vi har jo ingen idé om hvor mange frivillige vi får.

— Blir det en ren svensk eller en samlet nordisk avdeling?

— De er en snild intervjuer som kommer med ideer. Det vilde selvfølgelig være en fordel om man kunde få alle de frivillige fra Danmark, Norge og Sverige inn i den samme ramme på en eller annen måte. Det vilde i hel grad lette organiseringen og gjøre hele det

110198